

Prolog

Halstead Hall, 1806.

Celiju je probudio zvuk šaptanja odraslih u dječjoj sobi. Škakljanje u grlu tjeralo ju je na kašalj. Ali kad bi se nakašljala, odrasli bi rekli dadilji da joj stavi još one gadarije na prsa, a Celia je to mrzila. Dadilja je to zvala oblog od gorušice. Bio je mastan i žut i smrdio je.

Šaptanje je postajalo glasnije, a onda su bili točno iza nje. Ležala je nepomično. Jesu li to bile mama i dadilja? I jedna i druga bi joj stavile oblog od gorušice na prsa. Držala je oči zatvorene da je puste na miru.

„Možemo se naći u lovačkoj kući”, prošaptao je jedan glas.

„Psst, mogla bi te čuti”, prošaptao je drugi.

„Ne budi smiješna. Ona spava. A i ima samo četiri godine. Ne bi razumjela.”

Celia se namrštila. Imala je skoro pet godina. I itekako je razumjela. Jako puno. Na primjer, to da je imala dvije bake – baku Luciju na nebu i baku u Londonu – i to da je morala imati gadarije na prsima kad god bi je mučio kašalj, i to da je bila najmanja od

svih Sharpeovih. Tata ju je zvao Vilenjačicom. Rekao je da ima šiljaste uši, ali ona nije imala šiljaste uši. To mu je uvijek govorila, a on se samo smijao.

„Svi će biti na pikniku”, nastavio je drugi glas. „Kažeš li da te boli glava i ne odeš, a ja pobjegnem u toj gunguli, mogli bismo provesti nasamo sat ili dva prije večere.”

„Ne znam...”

„Hajde, znaš da to želiš, *mia dolce bellezza*.”

Mia dolce bellezza? Tata je tako zvao mamu. Rekao je da to znači *moja slatka ljepotica*.

Srce joj je poskočilo. Tata je bio ovdje! Kad god bi došao u dječju sobu, pričao bi im o baki Luciji, svojoj mami, i govorio je smiješne riječi na „taljanskom”. Nije bila sigurna što znači taljanski, ali tata je govorio tako kad joj je pričao priče o baki Luciji.

Znači, druga osoba je sigurno bila mama. Što je značilo da je Celia morala nastaviti nepomično ležati da joj ne stave oblog od gorušice.

„Ne zovi me tako. Mrzim to.”

Zašto je mama to rekla? Zar ju je tata opet naljutio? Tata ju je često ljutio. Baka je rekla da je to zbog njegovih „kurvi”. Jednom je Celia pitala dadilju što je kurva, i ona joj je isprašila stražnjicu i rekla da je to prosta riječ. Zašto ih je onda tata imao?

Celia je zaškiljila kroz jedno oko da provjeri je li mama namrštena, ali mama i tata su bili iza nje, i trebala bi se okrenuti da ih vidi. A onda bi znali da je budna.

„Oprosti, draga”, prošaptao je tata. „Nisam te htio uzrujati. Obećaj mi da ćeš se naći sa mnom.”

Usljedio je dugi uzdah. „Ne mogu. Ne želim da nas uhvate.”

Da ih uhvate u čemu? Zar su mama i tata radili nešto zločesto?

„Ni ja”, prošaptao je tata. „Ali sada nije trenutak da pokušamo bilo što...”

„Znam. Ali prezirem način na koji me ona gleda. Mislim da zna.”

„Čini ti se. Ne zna ona ništa. Ona ne želi ništa znati.”

„Netko dolazi. Brzo – izađimo kroz druga vrata.”

Zašto bi mamu i tatu brinulo što netko dolazi?

Celia je podigla glavu da virne prema njima, no vidjela je samo glavna vrata. Zatim su se služinska vrata otvorila, i ona je brzo spustila glavu i pretvarala se da spava.

No to nije bilo lako. Grlo ju je stvarno jako škakljalo. Pokušavala se oduprijeti, ali se na kraju ipak morala nakašljati.

Dadilja je prišla krevetu. „Još te muči taj grozan kašalj, ha, dušice?”

Celia je snažno stisnula oči, ali to ju je očito odalo, jer ju je dadilja okrenula na leđa i počela joj otkopčavati spavaćicu.

„Bolje mi je”, pobunila se Celia.

„I bit će ti još bolje kad ti stavim oblog od gorušice”, rekla je dadilja.

„Ne *sviđa* mi se oblog od gorušice”, pobunila se Celia.

„Znam, dušice. Ali želiš da ti prođe kašalj, zar ne?”

Celia se namrštila. „Valjda.”

Dadilja se nasmijala, i zatim je uzela čašu i natočila u nju nešto iz boce. „Popij ovo, pomoći će ti.”

Dala je čašu Celiji. Tekućina je imala čudan okus, ali Celia je bila tako žedna da je sve popila dok je dadilja pripremala oblog od gorušice.

Kad ga je dadilja počela stavljati na nju, Celia je već bila *jako* pospana. Kapci su joj bili tako teški da je zaboravila na smrdljivu gadariju na svojim prsima.

Dugo je spavala. Kad se probudila, dadilja joj je dala kašu, ali je rekla da oblog mora ostati do navečer. Zatim je dala Celiji još onog čudnog napitka, i Celiji se opet počelo spavati. Kad se sljedeći put probudila, bio je mrak.

Zbunjeno ležeći ondje, slušala je kako se njena starija sestra Minerva i njezin stariji brat Gabe svađaju oko toga tko će dobiti zadnji komad pite od krušaka. I ona bi rado pojela pitu od krušaka; bila je gladna.

Dadilja je ponovno ušla u sobu, s dvojicom muškaraca: Gabeovim učiteljem, gospodinom Virgilom, i Tomom, Celijinim omiljenim lakajem. „Minerva”, rekla je dadilja, „ti i Gabe odite s Tomom dolje u radnu sobu. Vaša baka želi razgovarati s vama.”

Kad su otišli, Celia je nastavila ležati ondje, ne znajući što joj je činiti. Ako će baka dati Minervi i Gabeu slatkiše, i ona ih je željela dobiti, ali ako joj dadilja opet stavi oblog od gorušice...

Bolje joj je šutjeti.

„Nećete probuditi djevojčicu?” gospodin Virgil je upitao dadilju.

„Bolje je da spava. Kad-tad će čuti, i sirota dušica neće razumjeti. Kako da joj kažem da njenih roditelja više nema? To je prestrašno.”

Nema ih? Kao onda kad su otišli u London i ostavili nju, Minervu i Gabea u Halstead Hallu?

„Navodno je milostiva upucala gospodina lorda”, nastavila je dadilja. „To nije u redu.”

Tata je ponekad odlazio s gostima pucati u ptice. Njezin stariji brat Jarret im je rekao sve o tome. Ptice bi pale na tlo i psi bi ih pokupili. I nikad više nisu letjele. Ali mama ne bi upucala tatu. Sigurno je to učinila neka druga „milostiva”. Bilo ih je puno na ovoj kućnoj zabavi.

„To je uznemirujuće”, rekao je gospodin Virgil.

„A oboje znamo da ga milostiva nije zamijenila za uljeza. Vjerojatno ga je upucala zato što je bila bijesna na njega zbog njegovih posrnulih žena.”

„Gospođa Plumtree kaže da se radilo o nesretnom slučaju.” Gospodin Virgil je zvučao strogo. „Bolje bi vam bilo da joj ne proturječite u vezi s time.”

„Znam svoju dužnost. Ali ono što je milostiva učinila nakon što ga je upucala... Kako je mogla ostaviti tu sirotu djecu bez oca i bez majke? To je gusno.”

„Nusno je zvučalo loše. I Celia se počela bojati da *jesu* govorili o njenoj mami.

„Kao što je dr. Sewel napisao u ‘Samoubojstvu’”, rekao je gospodin Virgil svojim najoholijim glasom, „Kukavice bježe u smrt, hrabri ljudi nastavljaju živjeti.’ To je čisti kukavičluk, eto što je to. I razočaran sam jer se milostiva ponijela kao kukavica.”

Celia je počela plakati. To nije mogla biti mama. Njena mama *nije* bila kukavica. Kukavica je nešto loše. Tata joj je to objasnio. To je značilo da netko nije hrabar. A mama je uvijek bila hrabra.

„Pogledajte što ste učinili”, rekla je dadilja. „Probudili ste malenu.”

„Mama nije kukavica!” Celia se uspravila u krevetu. „Ona je hrabra! Ž-želim je vidjeti. Želim v-vidjeti mamu!”

Dadilja ju je podigla u naručje i zagladila joj kosu unatrag. „Pssst, dušice, smiri se. Sve je u redu. Želiš li štogod pojesti?”

„Ne! Želim mamu!” zajecala je.

„Mogu te odvesti dolje k tvojoj baki. Ona će ti sve objasniti.”

Panika joj je stisnula grudi. Zašto joj nisu dali da vidi mamu? Kad god bi Celiju spopao kašalj, mama bi uvijek došla ako bi je pozvala. „Ne želim baku! Želim mamu!” Gorko je plakala. „Želim-mamu-želim-mamu-želim-mamu...”

„Opet će joj pozliti od plača”, rekla je dadilja. „Dodajte mi paregorik, gospodine Virgile.”

Gospodin Virgil je imao čudan izraz lica, kao da ga je netko udario. „Djevojčica će prije ili kasnije morati saznati istinu.”

„Trenutno je nije u stanju čuti.” Dadilja je prislonila čašu uz Celijine usne i ulila joj u usta napitak od kojeg joj se spavalo. Umalo se zagrcnula prije nego što ga je popila. To nije zaustavilo njezin plač.

Dadilja joj je dala još napitka. Celia se nije bunila. Bila je žedna. Popila ga je i prošaptala: „Želim mamu.”

„Da, dušice”, rekla je dadilja umirujućim glasom. „Ali prvo će ti tvoja stara dadilja otpjevati jednu pjesmu, može?”

Kapci su joj ponovno otežali. „Ne želim nikakve pjesme”, usprotivila se naslonivši glavu na dadiljino rame. Mršteći se, pogledala je u gospodina Virgila. „Moja mama nije kukavica”, ljutito je rekla.

„Naravno da nije”, umirivala ju je dadilja. Uzela je nešto i položila u Celijino naručje. „Evo lijepe, nove lutke koju ti je darovala tvoja mama.”

„Lady Bell!” Celia ju je privila uz grudi.

Dadilja ju je odnijela do stolice na ljuljanje i sjela na nju, pa se počela zibati naprijed-natrag, naprijed-natrag. „Želiš li da pjevam neku pjesmu tebi i Lady Bell, dušice draga?”

„Pjevaj mi o Williamu Tayloru.” Žena u toj pjesmi nije bila kukavica, a *ona* jest upucala nekoga.

Dadilja je zadrhtala. „Čujete li što djevojčica želi, gospodine Virgile? To je stvarno jezivo.”

„Očito razumije više nego što mislite.”

„Odakle znaš tu pjesmu, dušice?” upitala ju je dadilja.

„Minerva je pjeva.”

„Neću ti to pjevati”, rekla je dadilja. „Pjevat ću ti neku drugu pjesmu. ‘Zlatni snovi ljube vaše oči/Osmijesi vas jutrom bude/Spavajte, slatki vragolani, nemojte plakati...’”

Celia je nemirno gurala dadiljina prsa. Inače je voljela slušati o zlatnim snovima, ali ne i večeras. Željela je čuti pjesmu o ženi koja je nabavila pištolj i „upucala Williama, svoju jedinu pravu ljubav, dok je pod desnom rukom držao nevjestu.” Kapetan iz pjesme proglasio je tu ženu zapovjednicom zato što je upucala Williama. To je značilo da je ta žena bila hrabra, zar ne? A budući da je mama upucala nekoga, onda je i mama bila hrabra.

Ali ona je upucala tatu.

To nije moglo biti točno. Mama ne bi nikad upucala tatu.

Kapci su joj otežali. Nije htjela spavati. Morala je objasniti kako njena mama nije mogla biti ta „milostiva”. Mama je bila hrabra. Celia će im to reći.

Jer je i Celia bila hrabra. Ne kukavica... nikad kukavica...